

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	3517203013
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3517203013.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti K.L.K. spol. s r. o., Kočovce, IČO: 31 437 656, zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Jurikom, Nové Mesto nad Váhom, A. Sládkoviča 5, proti žalovanému družstvu Farma Beckov, družstvo Beckov, IČO: 31 431 607, zastúpeného advokátskou kanceláriou HSP & Partners advokátní kancelář v.o.s., Nové Město, Praha 1, Vodičkova 710/31, Česká republika, o zaplatenie 18 332,94 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 9Cb/36/2017, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. júna 2022 č. k. 8Cob/41/2022 -253, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/36/2017-207 z 9. júla 2021 výrokom I. žalovanému uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatil žalobcovi sumu 17.400,28 eura, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.404,- eur od 26. augusta 2016 do zaplatenia, zo sumy 3.954,93 eura od 26. augusta 2016 do zaplatenia, zo sumy 5.204,61 eura od 27. septembra 2016 do zaplatenia, zo sumy 3.551,08 eura od 16. júla 2016 do zaplatenia a zo sumy 3.285,66 eura od 11. júna 2016 do zaplatenia, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Výrokom III. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 90 %. Uvedené rozhodnutie súd prvej inštancie doručoval právnym zástupcom strán sporu do vlastných rúk.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 8Cob/41/2022-253 z 30. júna 2022 odvolanie žalovaného odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Odvolací súd odmietol odvolanie

žalovaného z toho dôvodu, že včas podané blanketové odvolanie (bez uvedenia odvolacích dôvodov) nespĺňalo zákonné náležitosti riadneho odvolania v zmysle § 363 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), nakoľko v ňom neboli uvedené odvolacie dôvody ani odvolací návrh, pričom žalovaný svoje blanketové odvolanie doplnil až dňa 25. augusta 2021 (rozhodnutie súdu prvej inštancie prevzal dňa 16. júla 2021), teda viac ako dvadsať dní po uplynutí lehoty na podanie odvolania, resp. na jeho doplnenie alebo zmenu. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozsudku, zaoberal sa tým, či odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, subjektom, ktorý je na podanie odvolania oprávnený (oprávnenou osobou), ako aj to, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon takýto opravný prostriedok pripúšťa. Odvolací súd sa zameral, či odvolanie v danej veci bolo podané včas a dospel k záveru, že nemôže na takéto oneskorené doplnenie odvolania prihliadnuť vzhľadom na znenie ust. § 365 ods. 3 CSP.

3. Odvolací súd po právnej stránke odôvodnil svoje rozhodnutie ustanovením § 362 ods. 1 CSP, §363 CSP, § 365 ods. 3 CSP, § 373 ods. 1 CSP, § 121 ods. 2, 5 CSP, § 121 ods. 4 CSP a § 386 písm. d/ CSP. Stotožnil sa najmä so závermi uvedenými v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/208/2017 zo 31. júla 2019, v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2018 sp. zn. 5Obdo/23/2018, a v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 05. novembra 2019 sp. zn. IV. ÚS 90/2019 (ďalej len „ústavný súd“).

4. Pri svojom rozhodnutí vychádzal najmä z právneho záveru uvedeného v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/208/2017 z 31. júla 2019, ktorý v obdobnej veci konštatoval, že absenciu odvolacích dôvodov v odvolaní je potrebné posúdiť ako odstrániteľnú vadu odvolania, avšak len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 365 ods. 3 CSP), po uplynutí odvolacej lehoty je už takáto vada odvolania vadou neodstrániteľnou, pretože dopĺňať odvolacie dôvody je možné len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod, a tento nemožno z obsahu odvolania ani vyvodiť, odvolací súd odvolanie bez ďalšieho odmietne, keďže absencia relevantného odvolacieho dôvodu je vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Ak by bol pripustený výklad pripúšťajúci podanie blanketového odvolania a jeho doplnenie resp. odstránenie jeho väd aj po uplynutí odvolacej lehoty, poprel by výklad ustanovení § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP (ktoré sa týkajú dopĺňania odvolacích dôvodov) vo vzájomnej súvislosti tak, ako to mal zákonodarca na mysli a zároveň by v rozpore so zákonom priznal právne neudržateľnú výhodu takmer neobmedzenej odvolacej lehoty odvolateľom, ktorí špekulatívne a v snahe získať viac času na odôvodnenie svojho odvolania podávajú blanketové odvolanie bez uvedenia odvolacích dôvodov so zámerom predĺžiť si domnelým a nimi samotnými spôsobeným „odstraňovaním väd odvolania“ zákonom striktné danú lehotu na podanie odvolania, čo je aj prípad posudzovanej veci. Zákonodarca dopĺňanie odvolacích dôvodov po lehote na podanie odvolania výslovne vylučuje v § 365 ods. 3 CSP v spojení s § 373 ods. 1 CSP, a to bez ohľadu na to, či odvolanie nejaký odvolací dôvod obsahuje alebo neobsahuje žiadny odvolací dôvod. Ak včas podané odvolanie neobsahuje žiadne odvolacie dôvody, ide o odstrániteľnú vadu odvolania, avšak len do uplynutia odvolacej lehoty. Po jej uplynutí už ide o vadu neodstrániteľnú, dôsledkom čoho musí byť záver o tom, že odvolanie, v ktorom absentujú odvolacie dôvody a tieto neboli doplnené do uplynutia lehoty na podanie odvolania, nemá náležitosti podľa § 363 CSP, a pre tieto vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Takéto odvolanie potom odvolací súd podľa ust. § 386 písm. d) CSP odmietne, keďže na doplnenie odvolacích dôvodov po uplynutí lehoty na podanie odvolania nemôže prihliadať.

5. Na podporu svojho právneho názoru poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2018 sp. zn. 5Obdo/23/2018, ktoré prešlo testom ústavnosti (vid' sp. zn. IV. ÚS 90/2019) o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavnej neopodstatnenej so záverom spočívajúcim v tom, že „dôvody odvolania tak môže odvolateľ doplniť skutočne len do uplynutia lehoty na podanie odvolania“. Z uvedených rozhodnutí odvolací súd dovodil, že ústavný súd nerozlišuje medzi tzv. „blanketovým odvolaním“ alebo uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov keď zastáva názor, že relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/175/2017 aj keď posudzoval obdobnú situáciu ako v prejednávanej veci, avšak riešilo zjavne extrémnu situáciu, keď v lehote na podanie odvolania odvolateľka zahlásila odvolanie, v ktorom uviedla, že jej právny zástupca je práce neschopný z dôvodu jeho hospitalizácie.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ v zásade namietal právo prístupu k súdu a právo na súdnu ochranu, predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a ochrany legitímneho očakávania, princíp právnej istoty, princíp ochrany dôvery v právo, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, porušenie zákazu odopretia spravodlivosti a práva na meritórne rozhodnutie o veci.

8. Dovolateľ za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu považuje chybnú aplikáciu ustanovení § 363, § 365, § 373 a § 386 CSP, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a dospel k záveru, že podané odvolanie je nutné odmietnuť z dôvodu, že sa jedná o tzv. blanketové odvolanie, ktoré nebolo doplnené o odvolacie dôvody v rámci lehoty na podanie odvolania, ale až po jej uplynutí. Podľa neho týmto došlo k porušeniu a/ práva dovolateľa na spravodlivý proces tým, že sa odvolací súd vecne nezaoberal odvolaním, b/ princípu ochrany dôvery v právo, nakoľko súd zjavne postupoval v rozpore so zásadou iura novit curia, c/ práva na riadne odôvodnenie, nakoľko odôvodnenie zvoleného postupu vykazuje logické i systematické nedostatky, d/ porušeniu zákazu odopretia spravodlivosti, nakoľko dovolateľovi bolo odňaté právo na inštančný prieskum rozhodnutia súdu prvej inštancie a e/ práva na meritórne rozhodnutie o veci. Dôvodil tým, že postup odvolacieho súdu je nesprávny a v rozpore s ustálenou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to konkrétne s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018, sp. zn. 6Cdo/175/2017 a uznesením Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019, sp. zn. 6Cdo/119/2018. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastáva názor, že pokiaľ v odvolaní nie sú uvedené odvolacie dôvody, jedná sa o odstrániteľnú vadu odvolania, pričom súd ich na ich doplnenie nevyzýva a tento prípadný nedostatok tak musí odvolateľ napraviť z vlastnej iniciatívy. Bolo poukázané na to, že ohľadne daného nie je zo strany zákonnej úpravy stanovená špeciálna lehota tak ako to je za situácie, keď v odvolaní sú uvedené odvolacie dôvody, ktoré však nie je možné po uplynutí lehoty na podanie odvolania meniť či dopĺňať. Časové obmedzenie trvania lehoty k podaniu odvolania sa výslovne vzťahuje iba na zmenu a dopĺňovanie už uvedených odvolacích dôvodov, avšak sa už nedotýka lehoty ohľadne odstraňovania väd odvolania. Pokiaľ by teda dovolateľ v odvolaní uviedol odvolacie dôvody a tieto by sa následne pokúšal modifikovať, takýto postup by bol neprístupný. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade v blanketovom odvolaní úplne absentovala náležitosť odvolacích dôvodov, podľa dovolateľa nebol vôbec vytvorený priestor pre aplikáciu § 365 ods. 3 CSP, nie to ani k premietnutiu jeho záverov smerom k § 373 ods. 1 CSP. Mal za to, že zhojil odstrániteľné vady odvolania podaním zo dňa 23. augusta 2021, po ktorom už neobdržal od súdu žiadnu výzvu smerujúcu k odstráneniu nedostatkov odvolania, a to ani ohľadne odvolacieho návrhu, ktorý v blanketovom odvolaní zo dňa 21. júla 2021 tiež absentoval. Náležitosť odvolacích dôvodov nepredstavuje privilegovanú náležitosť hodnú špecifického zaobchádzania, odvolateľ len musí počítať s tým, že k náprave nie je súdom vyzvaný, a teda prípadný nedostatok musí zhojiť sám, a to bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sú odvolacie dôvody uvedené.

9. Dovolateľ poukázal na odchýlenie rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017, ktorý konštatoval, že treba totiž rozlišovať medzi dopĺňaním odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP a dopĺňaním odvolania o chýbajúce náležitosti v zmysle § 373 ods. 1 CSP. Kým zmena alebo dopĺňanie odvolacích dôvodov prichádza do úvahy len u odvolania spĺňajúceho túto náležitosť (teda pokiaľ ide o túto náležitosť u tzv. „bezvädneho odvolania“), a to len do uplynutia odvolacej lehoty, doplnenie odvolania o chýbajúce odvolacie dôvody je odstraňovaním vady odvolania. Pre odstraňovanie takejto vady platí, že súd naň nevyzýva (§ 373 ods. 1 veta druhá CSP). Nevyzývanie na odstránenie označenej vady však neznamená, že odvolateľ ju nemôže odstrániť sám z vlastnej

iniciatívy, a to prípadne aj po uplynutí lehoty na podanie odvolania do rozhodnutia o odvolaní. Súčasne sa podľa dovolateľa odvolací súd odchyľil aj od uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018, ktorý posudzoval rovnakú situáciu a prebral právne názory už vyššie uvedeného rozhodnutia. Odmietol poukázať odvolacieho súdu na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. novembra 2019 sp. zn. IV. ÚS 90/2019, nakoľko ním bola riešená odlišná situácia ako v tomto konaní.

10. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktorý rozhodne aj o trovách dovolacieho konania. Zároveň navrhol, aby odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 444 ods. 2 CSP odložil právoplatnosť dovolaním napadnutého rozsudku, nakoľko sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý má za to, že podané dovolanie je nie je dôvodné a opodstatnené, a že nie je možné a právne správne, aby odvolací súd „konvalidoval“ rozhodnutie súdov prvej a druhej inštancie len preto, že žalovaný si nesplnil zákonom uloženú povinnosť - teda podať odvolanie voči prvostupňovému rozsudku riadne a včas - teda v zákonom predpísanej lehote a s riadne uvedenými odvolacími dôvodmi a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný bol počas celého konania pred súdom riadne zastúpený odborníkom - teda advokátom, ktorý má poznať právo a musí pri zastupovaní klienta pred súdom postupovať s odbornou starostlivosťou. Taktiež bolo poukázané na znenie ustanovenia § 373 ods. 1 CSP, ktoré stanovuje, že súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov s akcentom na to, že ustanovenia § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, keďže sa týkajú rovnakej situácie - dopĺňania odvolacích dôvodov. Pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod a tento nemožno z obsahu odvolania vyvodiť, odvolací súd bez ďalšieho odvolanie odmietne podľa § 386 písm. d/ CSP, keďže absencia relevantného odvolacieho dôvodu je vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Na prípadné oneskorené doplnenie odvolacieho dôvodu pred rozhodnutím o odmietnutí odvolania nemôže odvolací prihliadnuť vzhľadom na znenie § 365 ods. 3 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca považuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za správne a plne v súlade s platnou legislatívou.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

15. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie odvolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

16. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

17. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pričom túto vadu videl v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu spočívajúceho v chybnej aplikácii ustanovení § 363, § 365, § 373 a § 386 CSP, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a dospel k záveru, že podané odvolanie je nutné odmietnuť z dôvodu, že sa jedná o tzv. blanketové odvolanie, ktoré nebolo doplnené o odvolacie dôvody v rámci lehoty na podanie odvolania, ale až po jej uplynutí. Uvedené dovolateľ považuje za nesprávne a v rozpore s ustálenou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to konkrétne s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 a uznesením Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018. Podľa neho týmto došlo k porušeniu a/ práva dovolateľa na spravodlivý proces tým, že sa odvolací súd vecne nezaoberal odvolaním, b/ princípu ochrany dôvery v právo, nakoľko súd zjavne postupoval v rozpore so zásadou iura novit curia, c/ práva na riadne odôvodnenie, nakoľko odôvodnenie zvoleného postupu vykazuje logické i systematické nedostatky, d/ porušeniu zákazu odopretia spravodlivosti, nakoľko dovolateľovi bolo odňaté právo na inštančný prieskum rozhodnutia súdu prevej inštancie a e/práva na meritórne rozhodnutie o veci.

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, pričom k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou - vid' napr. II. ÚS 419/2021), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). V súvislostiach vymedzenia prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS

120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

19. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

20. Po preskúmaní dovolania z jeho obsahovej stránky dovolací súd dospel k záveru, že z jeho bez pochyby vyplýva, že dovolateľ dôvodí jeho prípustnosť iba z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pod ktoré okrem namietania nedostatočného odôvodnenia, či odopretia spravodlivosti, subsumoval aj namietanie nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v chybných aplikáciách ním namietaných ustanovení, a to § 363, § 365, § 373 a § 386 CSP, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal odvolací súd. Svoju argumentáciu prioritne založil na tom, že zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu od ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018. Vzhľadom na to, dovolací súd sa pre zrozumiteľnosť veci najprv vysporiada s namietaným porušením práva na spravodlivý proces spočívajúceho v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spojeného s jeho nesprávnym procesným postupom a následne sa vyjadrí k namietanej aplikácii ustanovení § 363, § 365, § 373 a § 386 CSP a k rozhodnutiam, na ktoré dovolateľ poukázal.

21. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 CSP). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Tak isto odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Po preskúmaní veci dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odmietnutie blanketového odvolania (odvolania bez uvedenia odvolacích dôvodov), ktoré síce doplnil, ale až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, odvolací súd riadnym spôsobom odôvodnil, o čom svedčí jeho rozsiahle odôvodnenie obsiahnuté v bodoch 15. až 22.1. jeho rozhodnutia. Z daného jednoznačne vyplýva jeho vyporiadanie sa s problematikou odvolania podaného bez uvedenia odvolacieho dôvodu (tzv. blanketového), ktoré bolo síce doplnené odvolateľom, ale avšak až po uplynutí odvolacej lehoty na podanie odvolania. Mal za to, že absenciu odvolacích dôvodov v odvolaní je potrebné posúdiť ako odstrániteľnú vadu odvolania, avšak len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 365 ods. 3 CSP), po uplynutí odvolacej lehoty je už takáto vada odvolania vadou neodstrániteľnou, pretože dopĺňať odvolacie dôvody je možné len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Druhú vetu cit. ustanovenia § 373 ods. 1 CSP je potrebné podľa odvolacieho súdu vykladať v kontexte a vzájomnej súvislosti s ustanovením § 365 ods. 3 CSP (ktoré sa tiež týka dopĺňania odvolacích dôvodov) tak, že súd nikdy nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov, pretože ich po uplynutí lehoty

na podanie odvolania ani nie je možné doplniť. Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP totiž platí, že odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Z uvedeného je zrejmé, že odvolateľ síce nemusí uviesť odvolacie dôvody, teda dôvody, pre ktoré napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, vo včas podanom blanketovom odvolaní a môže ich doplniť aj neskôr (súd ho vyzývať nebude), avšak len a výlučne do uplynutia lehoty na podanie odvolania, ktorá je stanovená v ust. § 362 ods. 1 veta prvá CSP na 15 dní od doručenia rozhodnutia (Uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 30. júna 2022 sp. zn. 8Cob/41/2022). Na podporu svojich právnych záverov poukázal aj na Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. júla 2019 sp. zn. 10Co/208/2017, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. decembra 2018, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. novembra 2019 sp. zn. IV. ÚS 90/2019. Taktiež sa zaoberal aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018, s ktorými právnymi názormi sa však nestotožnil, pričom svoj nesúhlasný právny názor s danými rozhodnutiami adekvátnym spôsobom aj odôvodnil (viď bod 17. jeho odôvodnenia).

23. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

24. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP ďalej namietal, že v dôsledku chybnej aplikácií ustanovení § 363, § 365, § 373 a § 386 CSP došlo zo strany odvolacieho súdu k nesprávnemu procesnému postupu, keď odmietol ním podané odvolanie z dôvodu, že sa jedná o tzv. blanketové odvolanie, ktoré nebolo doplnené o odvolacie dôvody v rámci lehoty na podanie odvolania, ale až po jej uplynutí, pričom tento procesný postup označil zároveň aj za rozporný s ustálenou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017, uznesením Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018).

25. Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

26. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

27. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

28. Podľa § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie doručený prostredníctvom právneho zástupcu do vlastných rúk dňa 16. júla 2021 (piatok). Koniec lehoty na podanie odvolania pripadol na sobotu, a teda posledným dňom, kedy žalovaný mohol podať odvolanie bol v zmysle § 121 ods. 4 CSP najbližší nasledujúci pracovný deň, pondelok 02. augusta 2021. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu - advokáta doručil súdu prvej inštancie podanie označené ako „Odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 09. júla 2021 sp. zn. 9Cb/36/2017-207 v jeho celom rozsahu“ v listinnej podobe bez uvedenia odvolacích dôvodov a odvolacieho návrhu s tým, že v texte odvolania uviedol, že jeho odôvodnenie zašle súdu v lehote 30 dní, prípadne v lehote stanovenej súdom.

30. Žalovaný až dňa 25. augusta 2021 doručil súdu prvej inštancie doplnenie odvolania obsahujúceho už konkrétne odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), a h) CSP) spolu s odvolacím návrhom.

31. V posudzovanom prípade sa jedná vyslovene o podané odvolanie bez uvedenia konkrétneho odvolacieho dôvodu tzv. blanketového odvolania. Z ustanovenia § 373 ods. 1 CSP vyplýva, že sa týka procesnej situácie vadného odvolania, v ktorom absentuje niektorá zo zákonom vymedzených náležitostí, pričom súd je povinný vyzvať odvolateľa na doplnenie chýbajúcich náležitostí, avšak s jednou výnimkou spočívajúcou v tom, že súd nevyzýva na doplnenie chýbajúcich odvolacích dôvodov. Z druhej vety predmetného ustanovenia CSP „súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov“ by bolo možné, avšak iba na prvý pohľad vyvodit' dva závery a/ záver, ku ktorému dospel vo svojom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017, podľa ktorého hoci súd nevyzýva stranu sporu na doplnenie odvolacích dôvodov v prípade absencie v odvolaní, tieto dôvody môže strana konania kedykoľvek do odvolania doplniť (najneskôr však do rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní) alebo b/ záver, podľa ktorého súd na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva ani keď odvolanie neobsahuje žiadne odvolacie dôvody, pretože ich po uplynutí lehoty na podanie odvolania ani nie je možné doplniť. Tu dáva dovolací súd do pozornosti, že strana sporu je sama zodpovedná za to, že v konaní bude účinne uplatňovať svoje procesné práva - a to aj v odvolacom konaní, pričom v opačnom prípade jej hrozí strata sporu. K zodpovednosti za uplatňovanie vlastných procesných práv patrí to, že strana sporu musí mať jasno ohľadom dôvodov svojej nespokojnosti s prvoinštančným rozhodnutím. Strana sporu, ale zároveň musí rešpektovať to, že jej právo na konštatovanie svojej nespokojnosti s prvoinštančným rozhodnutím je časovo obmedzené, a to lehotou na podanie odvolania. Preto je dovolací súd názoru, že ustanovenia § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, keďže sa týkajú rovnakej procesnej situácie, a to dopĺňania dôvodov. Ak teda platí, že súd nevyzýva odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov do odvolania, v ktorom odvolacie dôvody absentujú, a zároveň odvolacie dôvody môže odvolateľ dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, je nutné dospieť k záveru, že odvolanie, v ktorom úplne absentujú akékoľvek odvolacie dôvody, je možné doplniť o tieto chýbajúce dôvody len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. V ustanovení § 373 ods. 1 CSP je vyslovene uvedený zákonný príkaz in fine, podľa ktorého platí, že v prípade absencie odvolacích dôvodov v odvolaní súd odvolateľa na ich doplnenie nevyzýva. Dôvody odvolania tak môže odvolateľ doplniť skutočne len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ohľadne daného dovolací súd na podporu svojej argumentácie a výkladu poukazuje na znenie komentáru k CSP (Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1234 s.), podľa ktorého Odstrániteľnými vadami sú obsahové vady odvolania v nadväznosti na § 363 CSP, ktorý vymedzuje náležitosti odvolania.(...) Vady odvolania, s výnimkou odvolacích dôvodov, môže odvolateľ odstrániť až do vydania uznesenia odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania. (...) Vzhľadom na princíp neúplnej apelácie a koncentráciu odvolacieho konania (§ 364, § 365 ods. 3 CSP) postupuje súd prvej inštancie podľa osobitných pravidiel vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré sú v zmysle § 363 CSP obligatórnou náležitosťou každého odvolania. Odvolacie dôvody zákon taxatívne vymedzuje v § 365 ods. 1 CSP, pričom sa vzťahujú aj na odvolanie, ktoré odvolateľ odôvodňuje podľa § 365 ods. 2 CSP. Na doplnenie odvolacích dôvodov súd prvej inštancie odvolateľa nikdy nevyzýva. To platí aj v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje. Samotné odvolacie dôvody môže pritom odvolateľ meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod a tento nemožno z obsahu odvolania vyvodit', odvolací súd bez ďalšieho odvolanie odmietne podľa § 386 písm. d) CSP, keďže absencia relevantného odvolacieho dôvodu je vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Na prípadné oneskorené doplnenie odvolacieho dôvodu pred rozhodnutím o odmietnutí odvolania nemôže odvolací súd prihliadnuť vzhľadom na znenie § 365 ods. 3 CSP. (pozri aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 23/2018, ktoré prešlo testom ústavnosti; viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 90/2019 o odmietnutí ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej).

32. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že dané platí aj v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje. Na doplnenie odvolacích dôvodov súd prvej inštancie v zmysle § 373 ods. 1 CSP odvolateľa

nikdy nevyzýva. Pokiaľ odvolanie po uplynutí odvolacej lehoty neobsahuje riadne vymedzený odvolací dôvod a tento nemožno z obsahu odvolania vyvodiť, odvolací súd bez ďalšieho odvolanie odmietne podľa § 386 písm. d) CSP, keďže absencia relevantného odvolacieho dôvodu je neodstrániteľnou vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Ustanovenie § 365 ods. 3 CSP je teda podľa právnej doktríny nutné aplikovať aj na blanketové odvolania - teda odvolania vadné, bez vymedzených odvolacích dôvodov, ktoré je možné dopĺňať o chýbajúce odvolacie dôvody len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

33. Poukazujúc na hore uvedenú argumentáciu podľa dovolacieho súdu nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného opierajúcou sa o právny záver Najvyššieho súdu vyjadreného v uznesení z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 (aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2019 sp. zn. 6Cdo/119/2018) spočívajúceho v tom, že časové obmedzenie upravené v § 365 ods. 3 CSP nie je možné aplikovať na situáciu odstraňovania väd odvolania spočívajúcich v úplnej absencii odvolacích dôvodov. Na vyvrátenie daného dovolací súd poukazuje aj na logický argument zakladajúci sa na výklade od menšieho k väčšiemu (argumentum a minori ad maius), na základe ktorého možno dospieť k záveru, že ak sa § 365 ods. 3 CSP vzťahuje na procesnú situáciu, kedy odvolanie obsahuje aspoň jeden odvolací dôvod (a inak je bezvadné), rovnako sa toto ustanovenie musí vzťahovať aj na procesnú situáciu, kedy odvolanie neobsahuje žiaden odvolací dôvod (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2021 sp. zn. 2Cdo/64/2019 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2022 sp. zn. 4Cdo/39/2021). Ako už bolo uvedené, ustanovenia § 365 ods. 3 CSP a § 373 ods. 1 CSP je nutné vykladať vo vzájomnej súvislosti a nie ich oddeľovať, keďže sa týkajú rovnakej situácie dopĺňania dôvodov. Najvyšší súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 6Cdo/175/2017) tento výslovný rozdiel nebral pri rozhodovaní do úvahy, pričom sa javí, že preniesol prax dopĺňania blanketových odvolaní po lehote na podanie odvolania, aplikovanú ešte za účinnosti zákona č.99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“), ktorá právna úprava však bola odlišná od úpravy v CSP. Dovolací súd zdôrazňuje, že vada odvolania podaného v spore vedeného podľa CSP spočívajúca v úplnej absencii odvolacích dôvodov je do uplynutia lehoty na podanie odvolania vadou odstrániteľnou, avšak po jej uplynutí sa stáva vadou neodstrániteľnou. Ak má odvolanie neodstrániteľné vady, odvolací súd takéto odvolanie v zmysle § 386 písm. d) CSP odmietne. Navyiac v tomto rozhodnutí (sp. zn. 6Cdo/175/2017) vzal najvyšší súd do úvahy skutočnosť, že zmeškanie podania riadneho odvolania bolo v danom prípade spôsobené práceneschopnosťou právneho zástupcu strany sporu. Takáto situácia však v tomto spore nenastala, práve naopak, právna zástupkyňa žalovaného si sama, bez ďalšieho, teda bez akceptovateľného a ospravedlniteľného dôvodu možného zmeškania lehoty, predĺžila lehotu na podanie riadneho odvolania o 30 dní odo dňa podania blanketového odvolania. Takýto postup strany sporu nemôže byť v právnom štáte akceptovateľný.

34. V dôsledku uvedeného dovolací súd má za to, že odvolací súd v tomto spore postupoval procesne správne, keď podané odvolanie žalovaného odmietol, nakoľko žalovaný svoje blanketové odvolanie doplnil až dňa 25. augusta 2021, teda viac ako dvadsať dní po uplynutí lehoty na podanie odvolania, resp. na jeho doplnenie, bez akéhokoľvek rozumne akceptovateľného a ospravedlniteľného dôvodu. Odvolací súd nemohol na takéto oneskorené doplnenie odvolania prihliadnuť vzhľadom na § 365 ods. 3 CSP v spojení s § 373 ods. 1 CSP.

35. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti, že v ustanovení § 365 CSP je premietnutá zákonná koncentrácia civilného procesu. To znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do určitej fázy konania. V tomto prípade je teda procesný úkon podania odvolania koncentrovaný do 15 dní, ktoré začínajú plynúť v deň nasledujúci po dni doručenia prvoinštančného rozhodnutia. Ohľadne tohto dovolací súd poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2019 sp. zn. III. ÚS 141/2019, ktorý uviedol, že umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Dovolací súd taktiež podotýka, že žalovanému na predídienie rizika odmietnutia blanketového odvolania doplneného po zákonnej lehote o odvolacie dôvody nebránilo, aby využil inštitút upravený v CSP, a to

návrh na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 122 CSP. Toto ustanovenie pamätá na situácie (okrem prípadov, kde to právna úprava výslovne vylučuje - § 347 ods. 3, § 351 ods. 3 a § 405 CSP), v ktorých ak dodržaniu lehoty stranou sporu bráni ospravedlniteľný dôvod, CSP umožňuje strane sporu predísť procesne čistým a zákonom predvídaným spôsobom uvedeným v § 122 CSP tvrdosti následkov zmeškania procesnej lehoty, ak v konečnom dôsledku súd po posúdení ospravedlniteľnosti dôvodu zmeškania lehoty uznesením toto zmeškanie lehoty odpustí (ak je takýto návrh podaný súd najskôr musí o ňom rozhodnúť - posúdi relevantnosť dôvodu zmeškania lehoty a až následne rozhoduje o odvolaní, a to buď ho meritórne prejedná, ak návrhu na zmeškanie lehoty vyhovie alebo odvolanie odmietne, ak návrhu na zmeškanie lehoty nevyhoví). Toto právo však žalovaný nevyužil. Z obsahu podania žalovaného vykonaného jeho právnym zástupcom je však v tomto prípade možné vyabstrahovať priamy úmysel žalovaného podať odvolanie v zákonnej lehote bez uvedenia odvolacích dôvodov so zámerom umelo si predĺžiť čas na ich doplnenie v lehote (30 dní od podania blanketového odvolania), ktorá nekorešponduje so zákonom a nemá základ v žiadnej relevantnej prekážke na strane žalovaného, či jeho právneho zástupcu (ktorej existenciu ani netvrdil). Ak by odvolací súd na takýto výklad zákonných ustanovení CSP pristúpil, uvedené by do budúcnosti vytvorilo priestor na bezdôvodné zneužívanie stranami sporu, čo by v prvom rade bolo v rozpore s princípmi CSP myslieť tým zákonnú koncentráciu civilného konania a jeho hospodárnosť, ale aj rovnosť zbraní a práv strán sporu. Rovnako dovolací súd opätovne podotýka, že argumentácia žalovaného týkajúca sa odkazu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 nie je aplikovateľná na tento prípad aj z dôvodu, že v ňom bola posudzovaná špecifická situácia založená na nepriaznivých a neovplyvniteľných okolnosti súvisiacich so zdravotným stavom právneho zástupcu odvolateľa, čo sa nedá porovnať s prípadom prejednávaným v rámci tohto konania. Žalovaný totiž prostredníctvom svojho právneho zástupcu neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mu bránili podať odvolanie včas aj s uvedením odvolacích dôvodov. Z uvedeného sa dá usúdiť len jeho účelové konanie, pričom je neprípustné, aby si strana sporu sama určovala lehotu na vykonanie procesného úkonu. V tomto smere dovolací súd poukazuje na zákonné a súdom stanovené lehoty a v ich súvislosti zdôrazňuje princíp hospodárnosti a zákonnej koncentrácie civilného sporového konania, rovnosti strán sporu a právnej istoty (strany sporu si nemôžu sami určovať, každá i prípadne v inej dĺžke, lehotu na podanie odvolania alebo na doplnenie dôvodov tohto opravného prostriedku).

36. Dovolaciemu súdu nedá ešte na záver nepoukázať na právnu úpravu uvedenú v zákone č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) v tom zmysle, že ak by zákonodarcia mienil inak ako je vyššie uvedené, výslovne by v právnej norme uviedol tak, ako to uviedol v § 62 ods. 2 CMP, že odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.

37. Dovolací súd vzhľadom na uvedené môže len konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), keď jeho rozhodnutie, ale aj postup, boli v tomto prípade v súlade s Civilným sporovým poriadkom. Preto k vadám zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP z namietaného dôvodu nedošlo.

38. Pokiaľ žalovaný odôvodňoval dovolanie v zmysle § 431 CSP, pretože spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, k uvedenému dovolací súd pripomína, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo (prípadne) na nesprávnych právnych záveroch (viď judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

39. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP. Keďže dovolanie

bolo odmietnuté, dovolací súd nerozhodoval o návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP.

40. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.